

Mariet en Wim Brandsma werken namens de LEPRAZending in Ethiopië. Dit is hun 7e uitzendperiode. Dit jaar doen Wim en Mariet in elk nummer van Zending Nu verslag van hun leven en werk in Afrika onder leprapatiënten. In het eerste deel van het 'dagboek' stellen ze zich voor.

35 jaar betrokken bij leprazorg...

Wim Brandsma

Het begin

Mariet en ik leerden elkaar eind 60er jaren in Zaandam kennen op de jeugdvereniging van de Gereformeerde kerk. Beiden hadden we een verlangen om een periode in een ontwikkelingsland te gaan werken. Geen bepaalde roeping voor werk en/of land. Na mijn opleiding als fysiotherapeut kwamen we er snel achter dat er bij de organisaties die wij hadden benaderd geen mogelijkheden waren om als fysiotherapeut uitgezonden te worden. Het avontuurlijke zat toch al wel in het bloed en in plaats van een tropisch land werd het Noord Noorwegen voor twee jaar. Terug in Nederland weer 'solliciteren'. Het lukte. We zouden oorspronkelijk naar Tanzania gaan, maar het werd uiteindelijk Oeganda. Fysiotherapeut in een lepraziekenhuis. Lepra? Nu ja, doen maar, leuk avontuur, maar wat kan ik nu bijdragen aan lepra...? We schrijven 1973.

Het werk: nu

Na aanvankelijke bedenkingen en een reactie van Mariet - "Lepra? Dan moet

Paspoort...

Naam: Wim Brandsma

Leeftijd: 61 jaar

Beroep: fysiotherapeut

Getrouwd, 38 jaar, met Mariet (Poortvliet) eveneens 61 jaar

Haar beroep: kraamverzorgster

Kinderen: vier (Marit 36, Lise 34, Renzo 31, Joy-Desta 29).

Zij zijn geboren in 4 verschillende landen en gedoopt of opgedragen in 4 verschillende denominaties.

Thuisgemeente: Kerk van de Nazarener, Amersfoort

Uitgezonden perioden:

1. **Oeganda:** 1973-1976 (Nederlandse Stichting voor Lepra bestrijding, NSL)
2. **Ethiopië:** 1977-1983 (NSL)
3. **USA:** 1983-1986 (zelf uitgezonden, werkzaam in Lepra ziekenhuis in de USA)
4. **Ethiopië:** 1986-1989 (LepraZending, Nederlandse tak van The Leprosy Mission International (TLMi); oudste medische zendingsorganisatie)
5. **India en Nepal:** 1989-2003 (TLMi)
6. **Nepal:** 2003-2005 (Compassionate Ministries, diaconale tak van de Kerk van de Nazarener)
7. **Ethiopië:** 2006-heden (TLMi)

Uit bovenstaande opsomming blijkt dat we in meerdere landen in de leprazorg werkzaam zijn geweest: met een seculiere organisatie naar een christelijk ziekenhuis (Oeganda) en naar een algemeen overheidsziekenhuis (Ethiopië); met een zendingsorganisatie naar een overheidsziekenhuis (Ethiopië) en een zendingsziekenhuis (Nepal, India) en dan, zelf, naar een Amerikaans overheidsziekenhuis.

Al deze jaren waren de leprapatiënten onze belangrijkste doelgroep. Al deze jaren waren we christen. Wanneer ben je zendeling, een gezondene? Deze vraag naar aanleiding van een vraag die ons veel werd gesteld: "Are you a missionary?"

je maar alleen gaan" - werd het dus toch, samen, lepra. Een oriëntatie vooraf in het opleidingscentrum in Ethiopië gaf ons het nodige inzicht en vertrouwen dat we toch wel iets zouden kunnen bijdragen aan een stukje leprazorg. Dat we 35 jaar later

nog in de lepra werkzaam zouden zijn, wist alleen onze Vader. Goed dat je niet al te veel vooruit kunt plannen en denken.

Ik ben nu als algemeen adviseur verbonden aan het opleidings- en onderzoekscentrum voor het Afrikaanse continent voor wat de lepra betreft (ALERT; gevestigd in Ethiopië). Wat oorspronkelijk begon als een leprosarium en zich later ontwikkelde tot een modern lepraziekenhuis, heeft zich nu verder ontwikkeld en verbreed tot een TB en AIDS ziekenhuis en opleidingscentrum. Nationale en internationale cursussen wisselen elkaar af. Naast de betrokkenheid bij de opleidingen en het ontwikkelen van nieuwe cursussen ben ik ook wezenlijk betrokken bij het onderzoek naar betere behandelmethoden van lepra en onderzoek naar het voorkomen en behandelen van 'misvormingen'.

Ethiopië

De eerste dagen van dit jaar zagen we onze kinderen vertrekken. Al onze kinderen, twee getrouwd, en 4 kleinkinderen (15, 10, 5 jaar en de jongste 7 maanden) waren naar Ethiopië gekomen om bij ons kerst en oud en nieuw te vieren. Een bijzonder gebeuren om samen te zijn als 'extended' familie (12 personen) in het land waar de kinderen goede herinneringen aan hebben en het basisonderwijs hebben gevolgd op een internationale school. Maar ook een bijzondere ervaring voor de echtgenotes van Marit en Lise die jarenlang de vele verhalen en herinneringen van onze dochters hebben moeten aanhoren en nu kennis konden maken met dit bijzondere land, rijk aan (bijbelse) geschiedenis. Toen deze welkome familie-invasie achter de rug was,

kon ik me gaan richten op de reis naar India om daar het wereldlepracongres bij te wonen.

India

Voor het congres was ik uitgenodigd om aan een workshop deel te

Een a-typische dag op het lepracentrum

Opstaan: tussen 5.00 en 6.30 uur. Stille tijd, ontbijt en koffie klaarmaken. Mariet is nog in dromenland. Tennis 1 of 2 keer in de week, van 7.00-8.00 uur, op het ziekenhuisterrein, wanneer het weer het toelaat. Gedurende het Ethiopische regenseizoen, juni-september, hopelijk 1 of 2 keer per maand.

Overige dagen: 7.30 richting ziekenhuis/ kantoor. Lopend. Een groot voorrecht. Hoeveel mensen kunnen lopend naar hun werk gaan en met de lunch weer kuiierend naar huis lopen? De eerste uren van de dag meestal kantoorwerk, e-mail en voorbereiden van lessen. Later op de dag een 'keuze' uit: vergaderen, kliniek met de chirurgen, lesgeven, zaalronde en personeel te woord staan die onaangekondigd altijd binnen mogen lopen voor advies.

nemen en ik moest ook enkele lezingen voorbereiden.

Een hele happening zo'n groot congres met meer dan 1500 deelnemers uit meer dan 60 landen. Niet alleen een interessant en informatief gebeuren, maar natuurlijk voor mij ook een reünie. Door de vele jaren betrokkenheid bij de opleiding van lepra-artsen en verpleegkundigen hebben wij veel mensen leren kennen. Mariet bleef thuis en was juist deze periode aan huis gebonden omdat onze auto even geen zin had. (In een volgende aflevering meer over de bezigheden van Mariet).

Nepal

In maart ben ik in Nepal voor een jaarlijks terugkerende cursus die ik daar al vele jaren lang organiseer voor met name leprawerkers in de Azië-regio. Deze keer met deelnemers uit: Indonesië, Bangladesh, Cambodja, Nepal, Thailand en India. Fijn om dit te mogen en kunnen doen. Het betekent ook een weerzien met de vele Nepalezen die we hebben leren kennen gedurende de 8 jaar dat we daar woonden. Nepal behoort ook nog tot de 5-6 landen die nog niet het door de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) gestelde doel hebben gehaald van minder dan 1 nieuwe leprapatiënt per 10.000 inwoners. Maar dat doel is in zicht.

